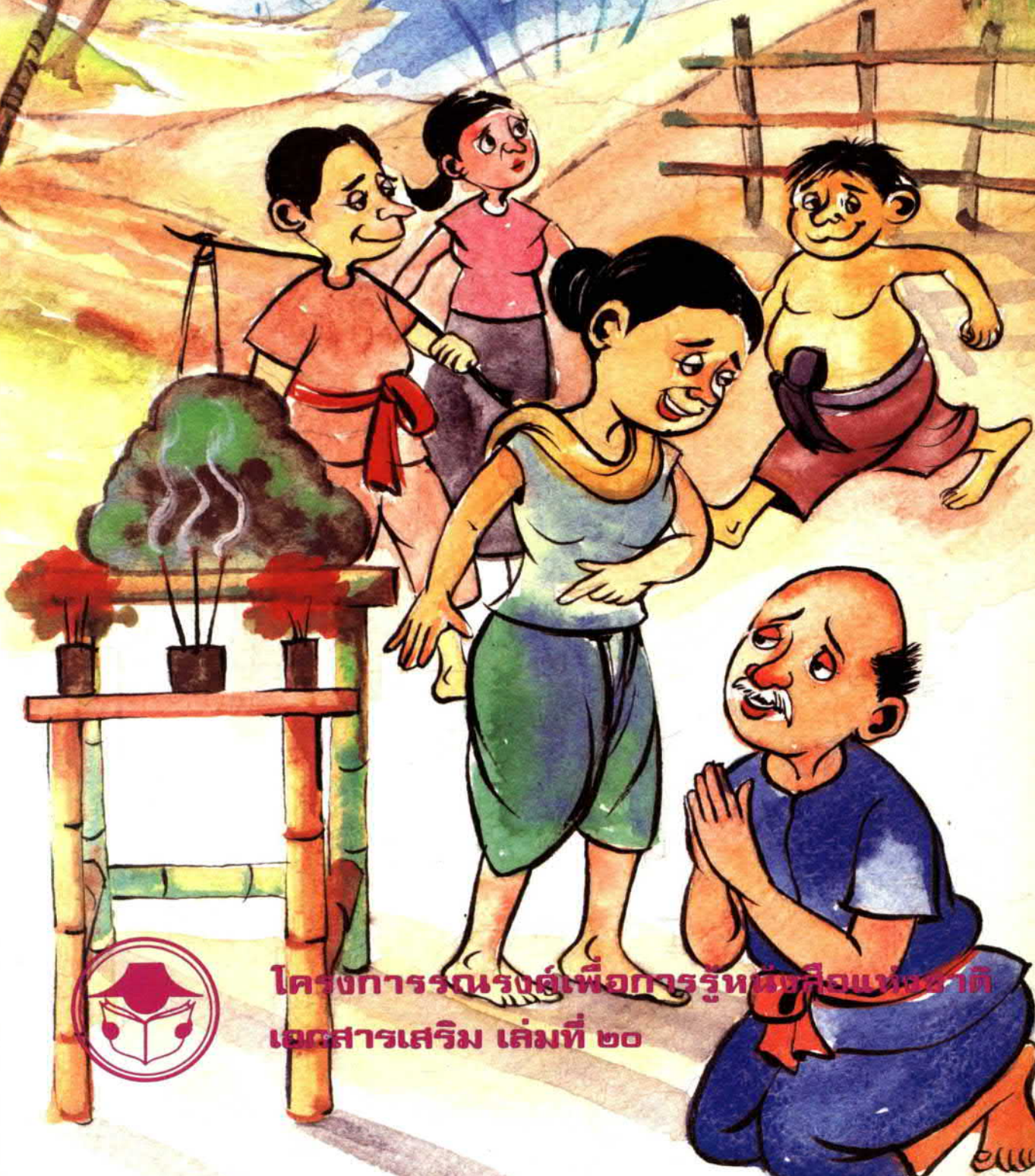

หินศักดิ์สิทธิ์

โครงการรณรงค์เพื่อการรู้หนังสือแห่งชาติ
เอกสารเสริม เล่มที่ ๒๐

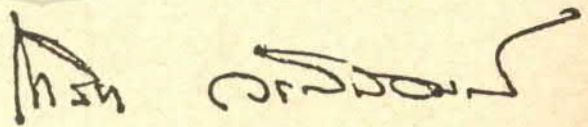

คำนำ

ในสังคมปัจจุบันหนังสือเป็นพื้นฐานในการสื่อความหมายและแสวงหาความรู้ เป็นเครื่องมือที่จะช่วยสร้างความเข้าใจระหว่างประชาชนด้วยกัน และระหว่างรัฐบาลกับประชาชน การรู้หนังสือไทยจึงเป็นสิ่งจำเป็น เป็นสิทธิและบริการขั้นพื้นฐานที่ประชาชนทุกคนพึงได้รับ และเป็นการรักษาไว้ซึ่งมรดกของชาติที่สืบทอดต่อกันมามากกว่า ๗๐๐ ปี

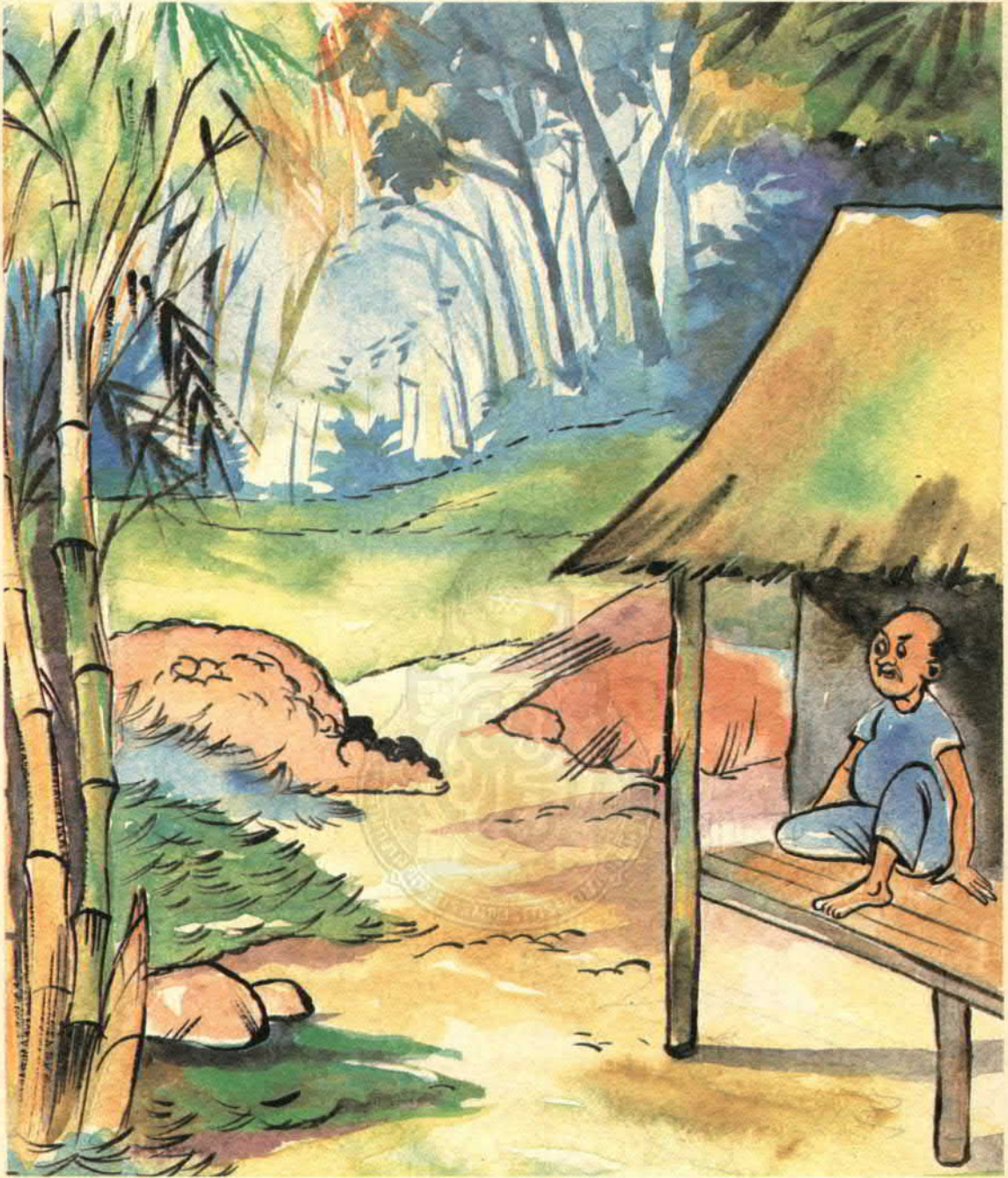
เพื่อป้องกันการลืมนหนังสือและปลูกฝังนิสัยรักการอ่าน ตลอดจนส่งเสริมให้ผู้รู้หนังสือได้รับประโยชน์จากการอ่าน กรมการศึกษานอกโรงเรียนจึงได้ขอความร่วมมือจากหน่วยงานภาครัฐและเอกชน ตลอดจนผู้ที่มีจิตกุศลจัดทำเอกสารเสริมการอ่านขึ้นเพื่อเผยแพร่ในพื้นที่ที่มีการณรงค์เพื่อการรู้หนังสือ หนังสือแต่ละเล่มนี้จะมีเนื้อหาสาระที่เป็นประโยชน์ ให้ความเพลิดเพลิน และใช้ภาษาเหมาะสมสำหรับผู้เริ่มอ่าน

กรมการศึกษานอกโรงเรียนขอขอบคุณ ผู้เขียนและคณะทำงานด้านเอกสารเสริมโครงการณรงค์เพื่อการรู้หนังสือแห่งชาติไว้ ณ โอกาสนี้ที่ได้สละเวลาจัดทำเอกสารเสริมเล่มนี้โดยมิได้รับค่าตอบแทนแต่ประการใด

(นายโกวิท วรพิพัฒน์)

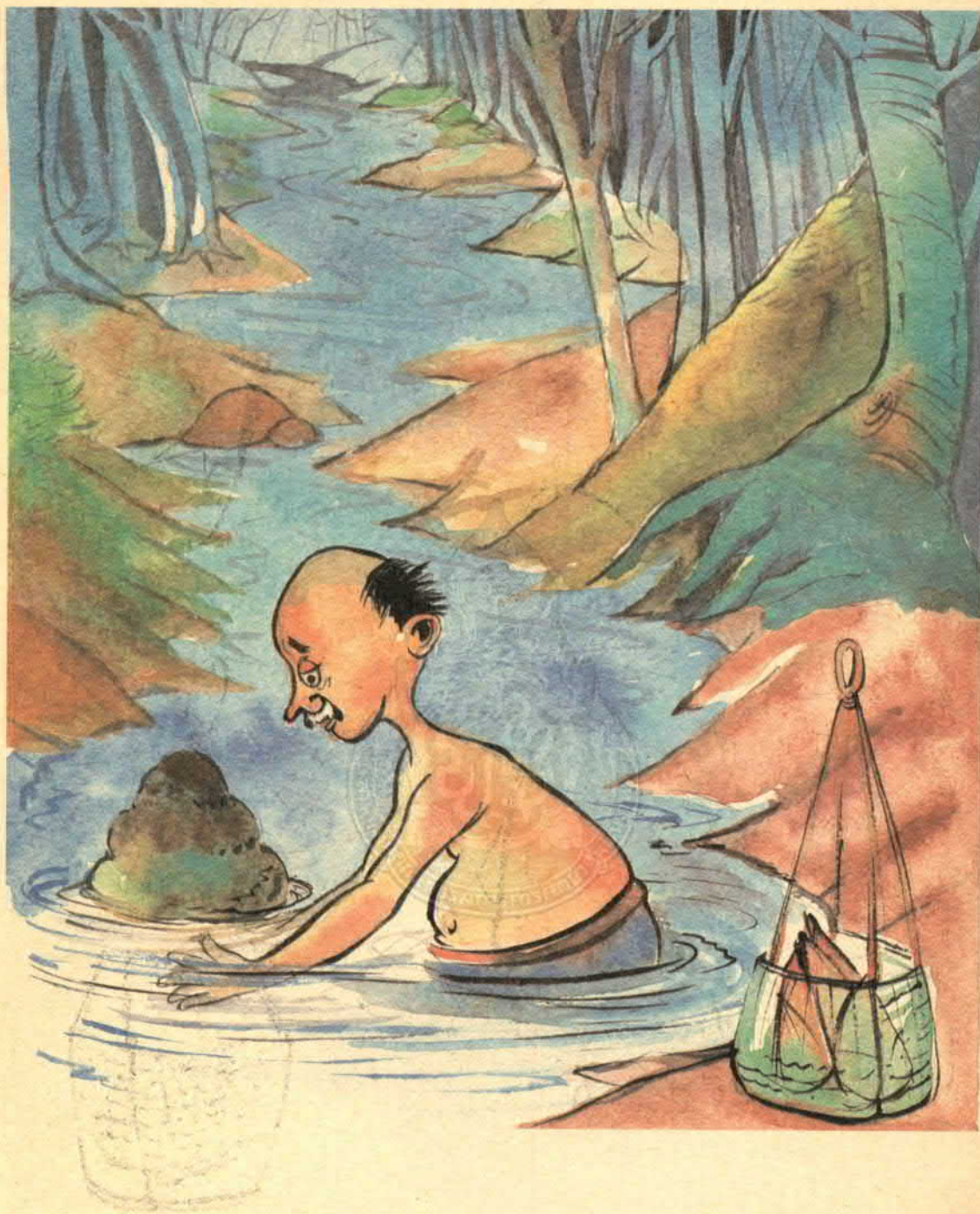
อธิบดีกรมการศึกษานอกโรงเรียน

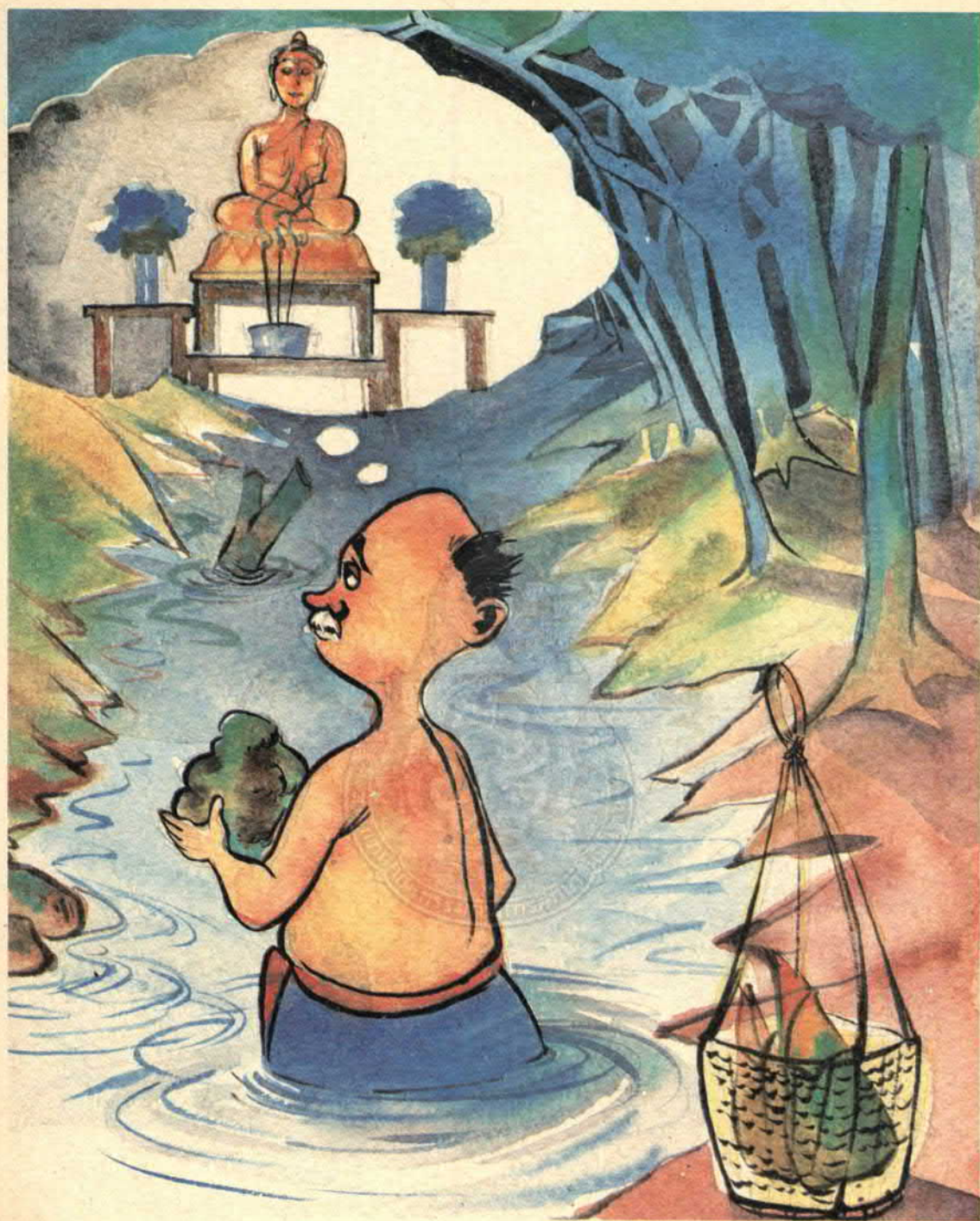
มีกระท่อมหลังหนึ่งอยู่ชายป่าที่บ นายพุ่มเป็นเจ้าของอยู่
ตัวคนเดียว มีอาชีพหาของป่าขายชอบเข้าป่าไปครั้งละนาน ๆ
เพื่อตัดหาขายบ้าง หาหน่อไม้ รังผึ้งบ้างหาบออกไปขายในเมือง

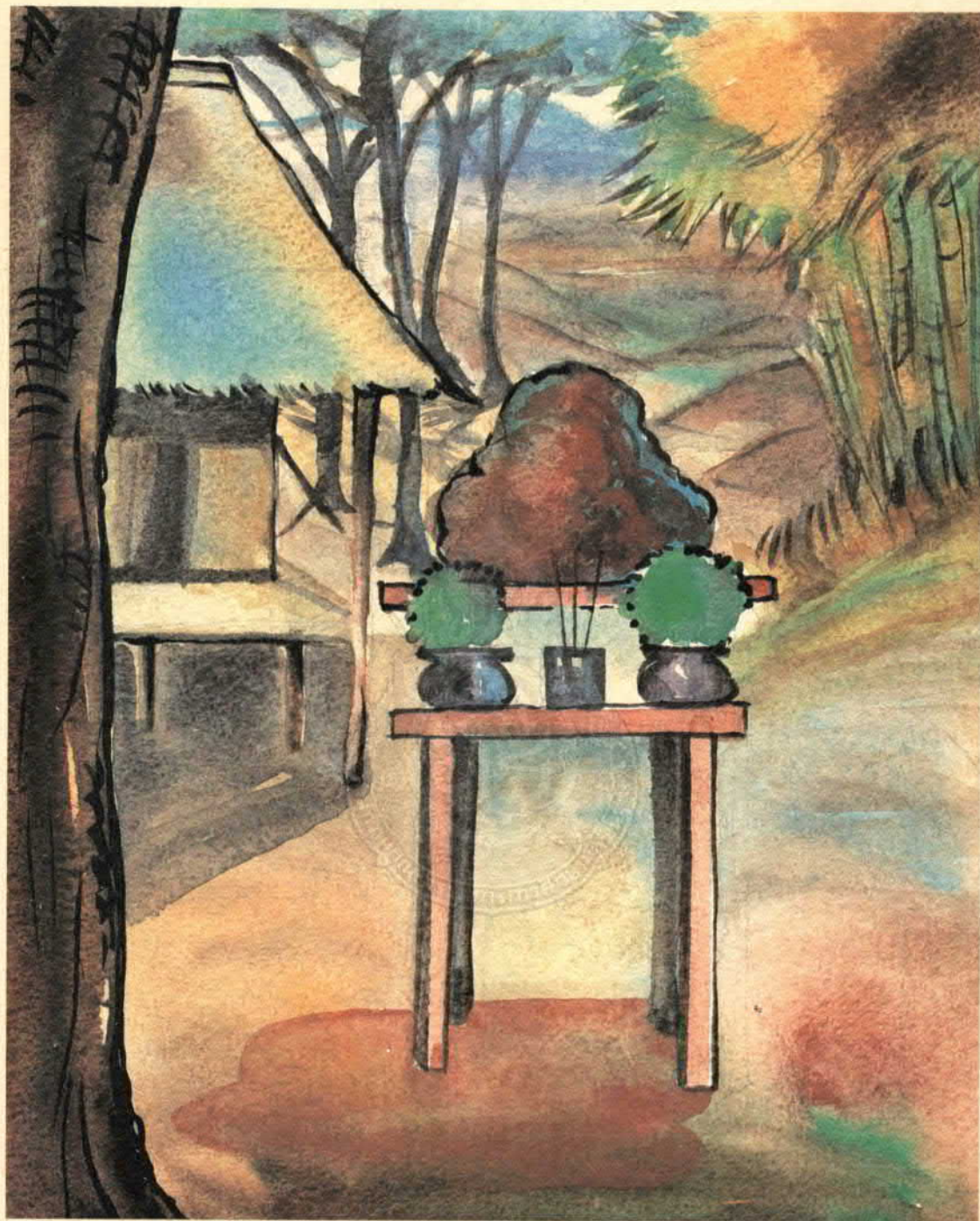
เดี๋ยวนี้คนหาของป่ามีมากขึ้น แต่ของป่าน้อย ไม่พอกับ
ความต้องการของคน นายพุ่มต้องเข้าป่าลึกไปทุกที่จึงจะได้
ของป่าตามต้องการ

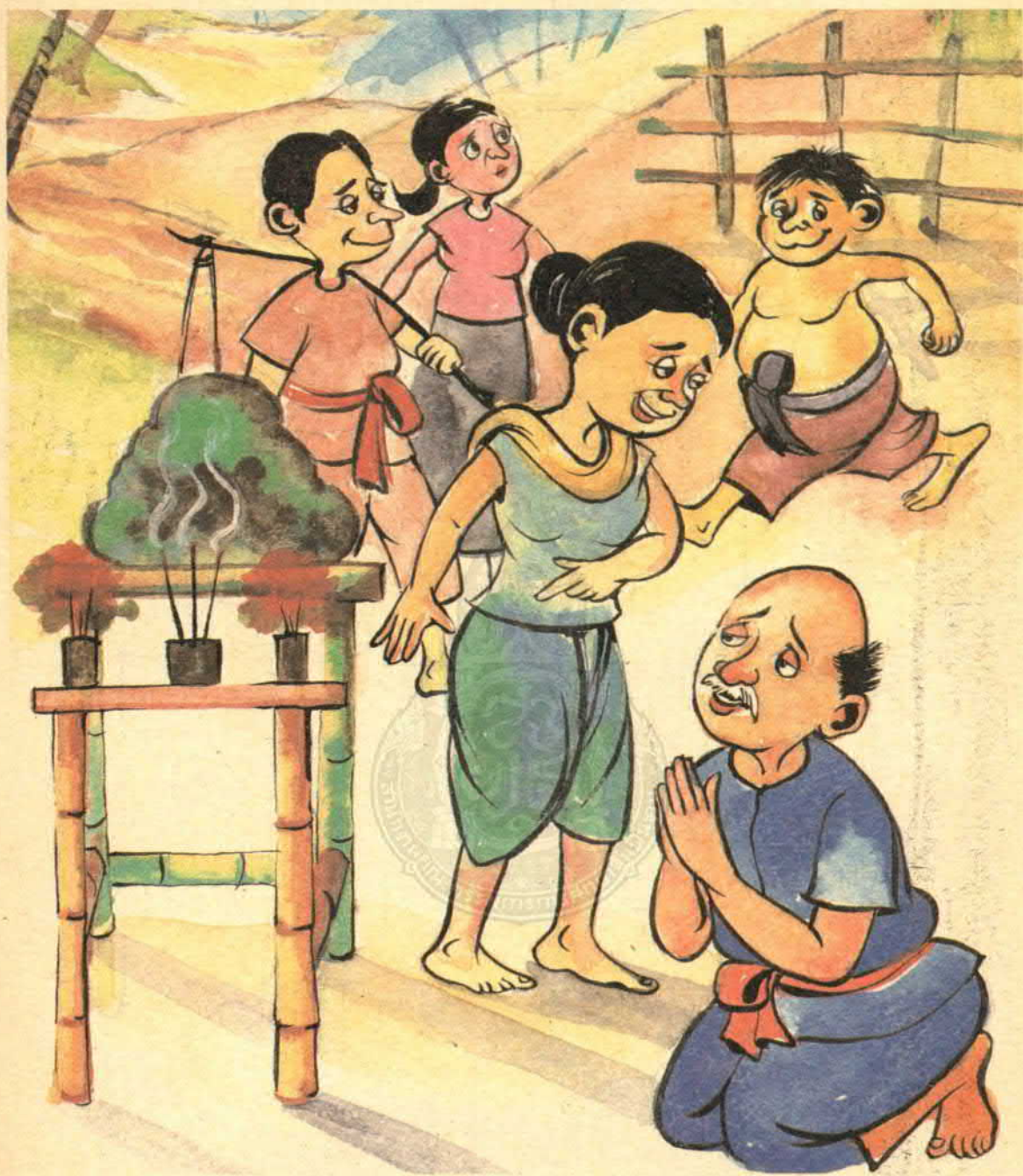
วันหนึ่งหลังจากเก็บของป่าเรียบร้อยแล้ว นายพุ่มลงอาบน้ำ
ที่ลำธาร เขามองเห็นหินก้อนหนึ่งขนาดเท่าศีรษะคนลักษณะ
เหมือนพระพุทธรูปอยู่ใต้น้ำนายพุ่มจึงอุ้มหินก้อนนั้นขึ้นดูอย่างสนใจ

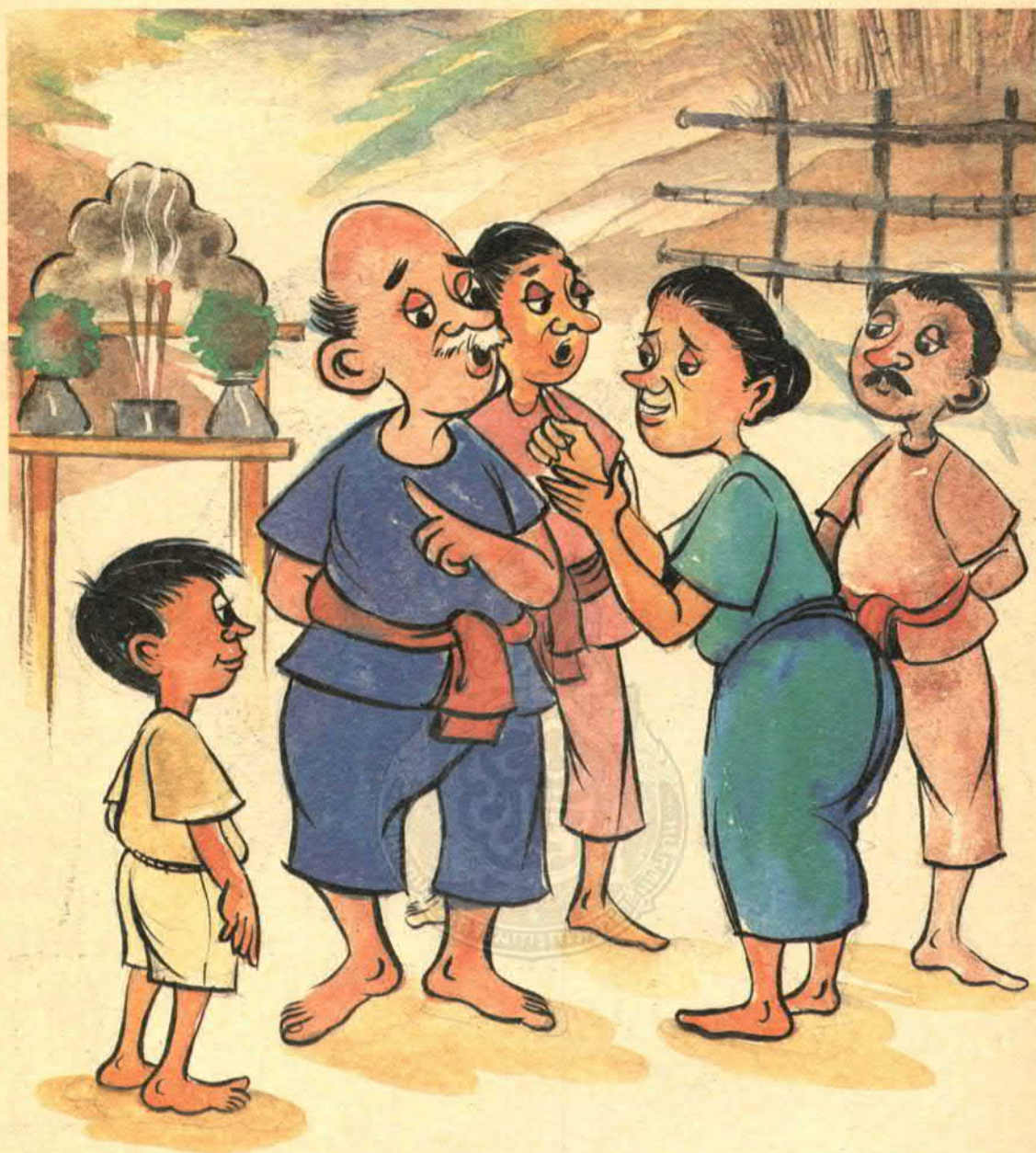
ทันใดนั้น นายพุ่มเกิดความคิดแวบขึ้นในสมองว่าจะ
ต้องหาประโยชน์จากหินก้อนนี้ให้ได้จึงนำหินก้อนนั้นกลับบ้าน
พร้อมของป่าที่เก็บได้กลับมาที่กระท่อมชายป่า

ที่หน้ากระท่อมชายป่า นายพุ่มทำแท่นไม้ยกขึ้นสูงเอา
หินวางไว้ให้เห็นเด่นชัดหาดอกไม้มาบูชาซื้อทองมาปิดหารูป
มาปัก

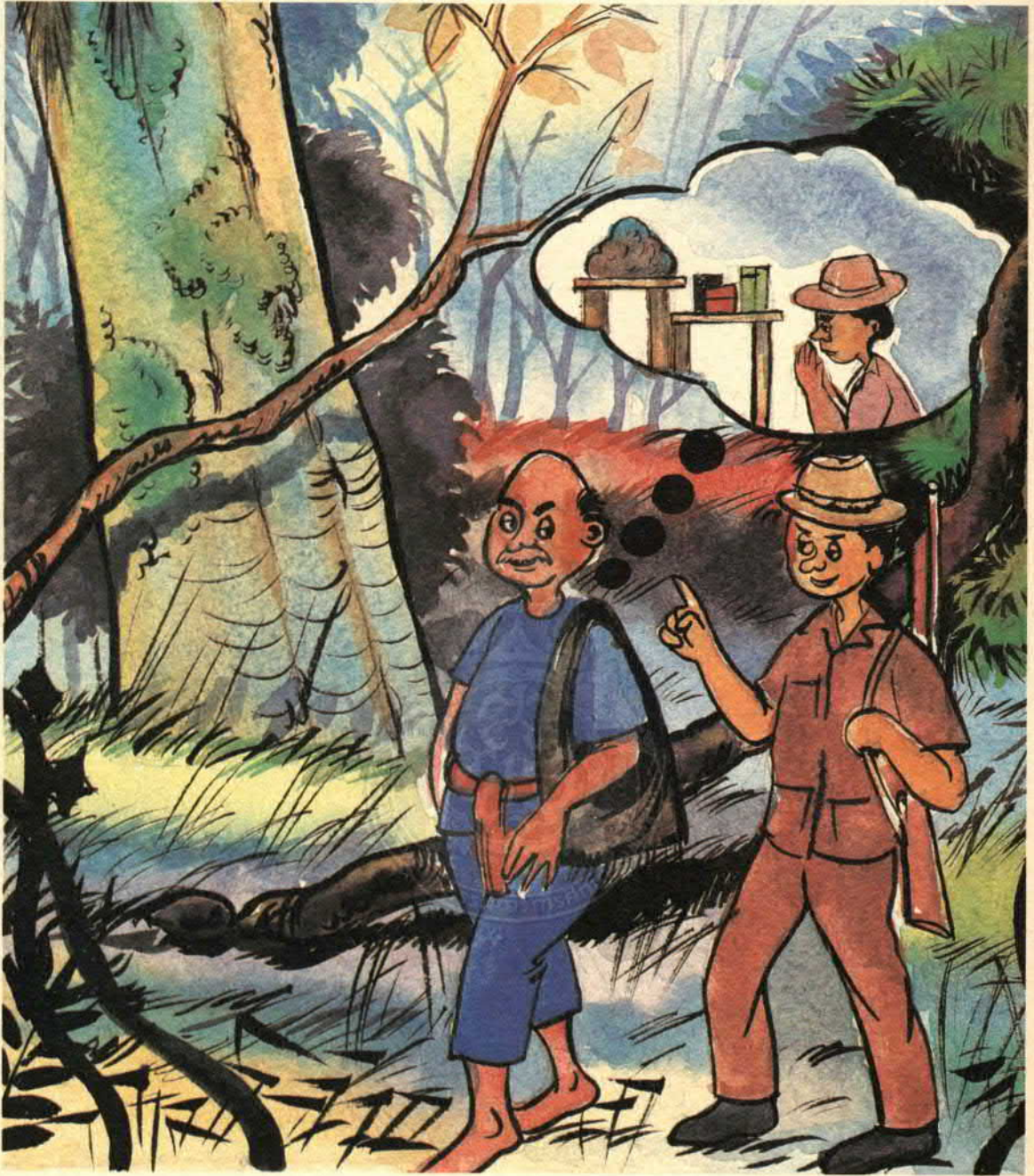
เมื่อมีคนเดินผ่านหน้ากระท่อมของเขาก็จะทำที่เป็นกราบไหว้
 ให้คนเห็นมีชาวบ้านหลายคนแปลกใจที่เห็นนายพุ่มกราบไหว้
 หินจึงเข้ามาถามอย่างแปลกใจว่าไหว้ก้อนหินทำไมก้อนหิน
 ศักดิ์สิทธิ์หรืออย่างไร

นายพุ่มจะโกหกกับทุก ๆ คนที่ถามเหมือนกันว่า “หลาย
 คีนมาแล้ว ข้าฝันว่ามีเทวดามาบอกข้าว่าให้เข้าไปที่ลำธารแล้ว
 จะพบพระพุทธรูป แล้วให้นำมาบูชาจะโชคดี พอเช้าข้าก็ไปดงฝ่น
 ก็พบพระพุทธรูปจริง ๆ ไม่อยากกราบไหว้คนเดียวข้าจึงนิมนต์
 มาไว้ที่นี่เพื่อให้คนอื่น ๆ ได้กราบไหว้บ้าง จะได้มีโชค

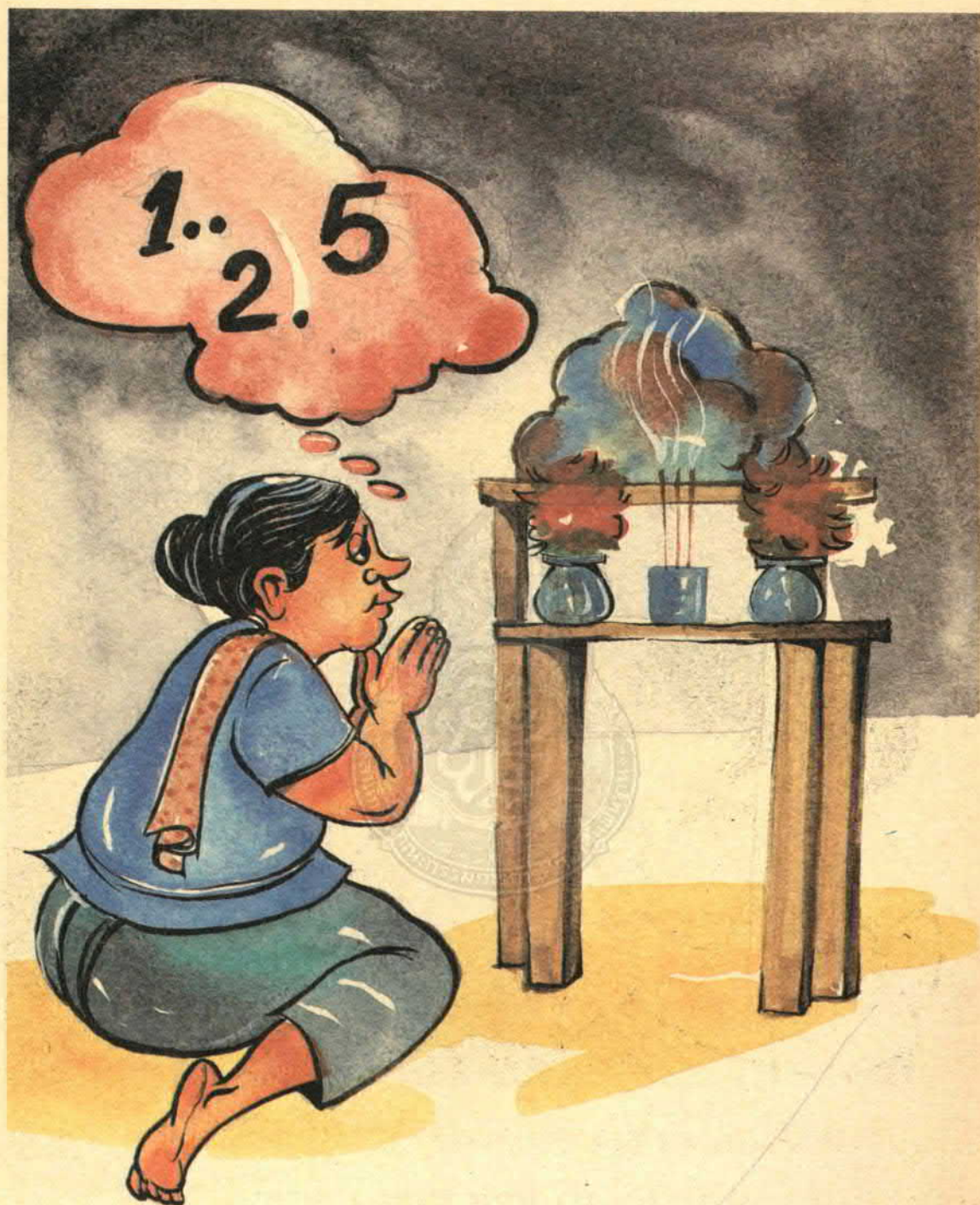
ชาวบ้านเริ่มหลงเชื่อ นายพุ่มมากขึ้น ต่างพากันมากrabไหว้
บูชา หินศักดิ์สิทธิ์มากขึ้นเรื่อย ๆ นายพุ่มแนะนำให้ทุกคนที่มา
กราบไหว้ควรมีของมาถวายด้วย “ไข่ไก่สักฟอง ข้าวสารสักครึ่ง
กระป๋องก็ยิ่งดี” ใครออกจากป่าได้ของป่ามา นายพุ่มก็บอกให้
เอาถวายหินด้วย

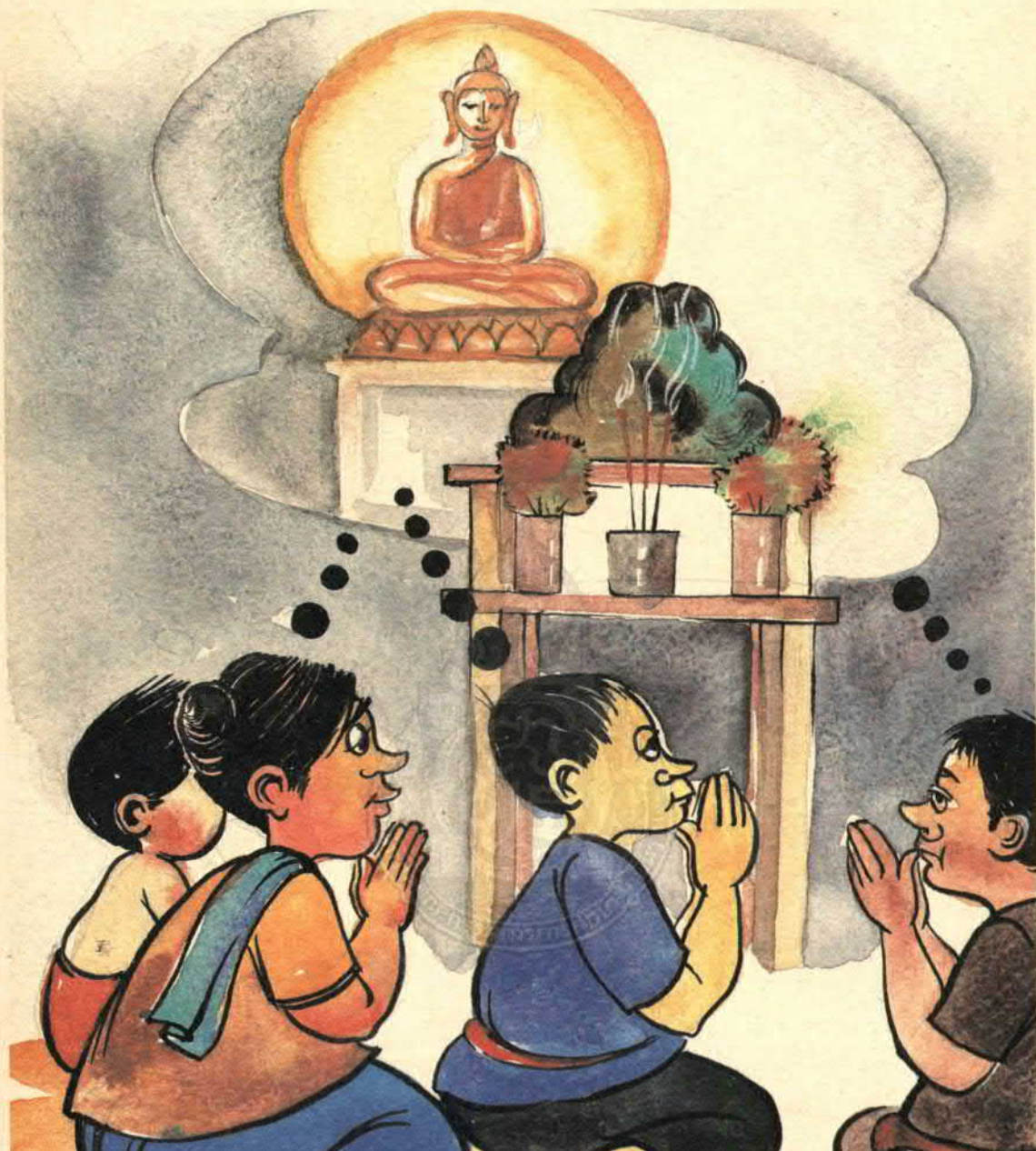
นายฟุ่มมีความชำนาญในการเดินป่าแถบนั้นมาก คนกรุงเทพฯ มาเข้าป่าล่าสัตว์จะต้องจ้างให้นายฟุ่มเป็นคนนำทางก่อนเข้า ป่านายฟุ่มจะต้องแนะนำให้นักล่าสัตว์ทราบไว้หिनศกดีสัตว์ และถวายเครื่องกระป๋องด้วย

พอผู้คนมากราบไหว้บูชาหินศักดิ์สิทธิ์กลับไปแล้วตก
กลางคืนนายพุ่มก็จะเก็บเอาของที่คนมาถวายเข้าบ้าน เหตุนี้
นายพุ่มจึงมีอาหารการกินอุดมสมบูรณ์ มีของกินเหลือเฟือยัง
นำไปขายได้อีก

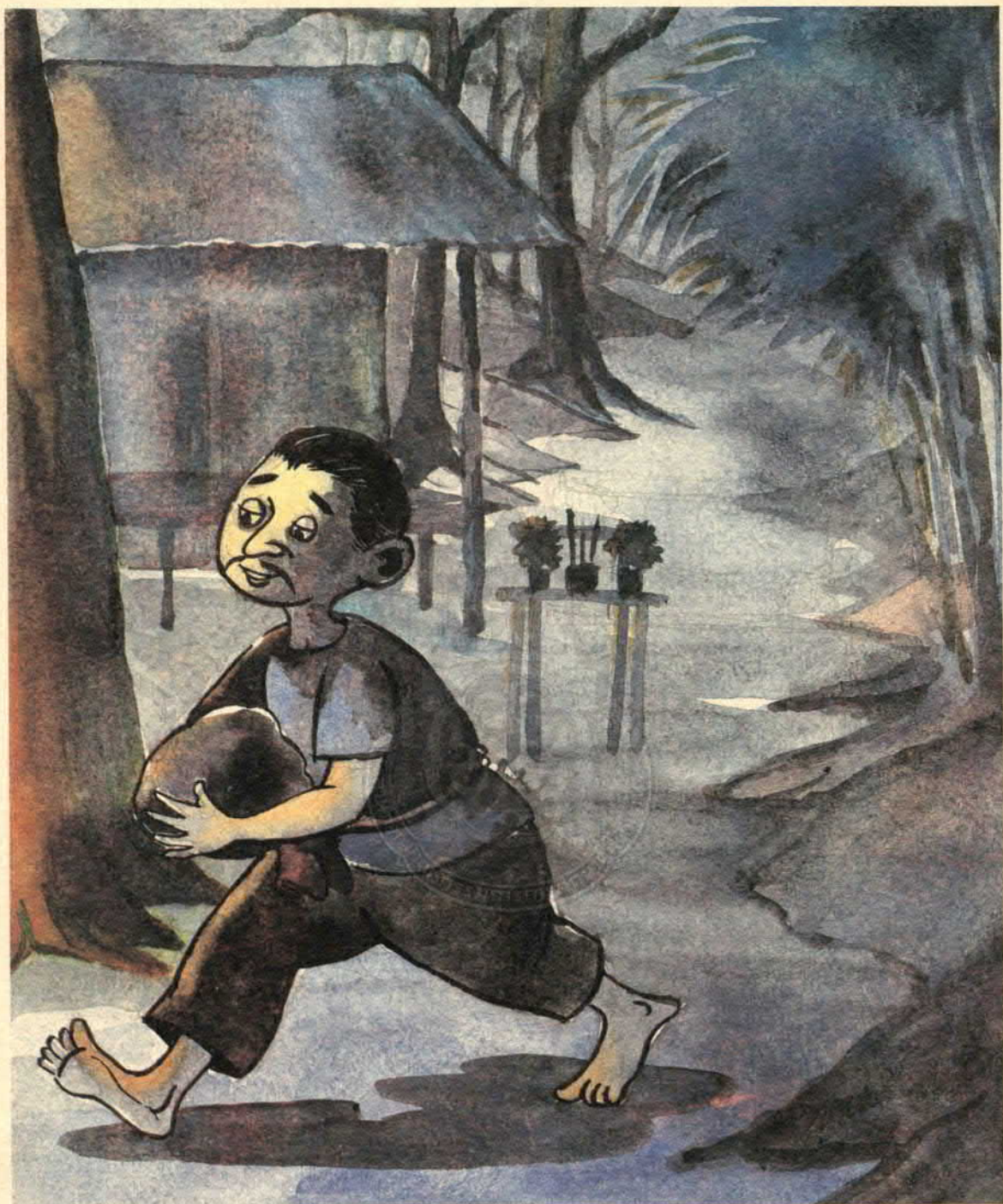

เมื่อมีคนกราบไหว้หินศักดิ์สิทธิ์จำนวนมาก เหตุบังเอิญ
 ย่อมเกิดขึ้นได้ มีหญิงกลางคน ๆ หนึ่ง มากกราบไหว้ขอให้ถูก
 หวย ปรากฏว่างวดนั้นถูกหวยจริง ๆ

ข้าวแพร่สะพัดไปรวดเร็วเหลือเกินทำให้ชาวบ้านอื่น ๆ
แตกตื่นมาราบไถว่าบูชาหิ้งศักดิ์สิทธิ์มากขั้นอีก

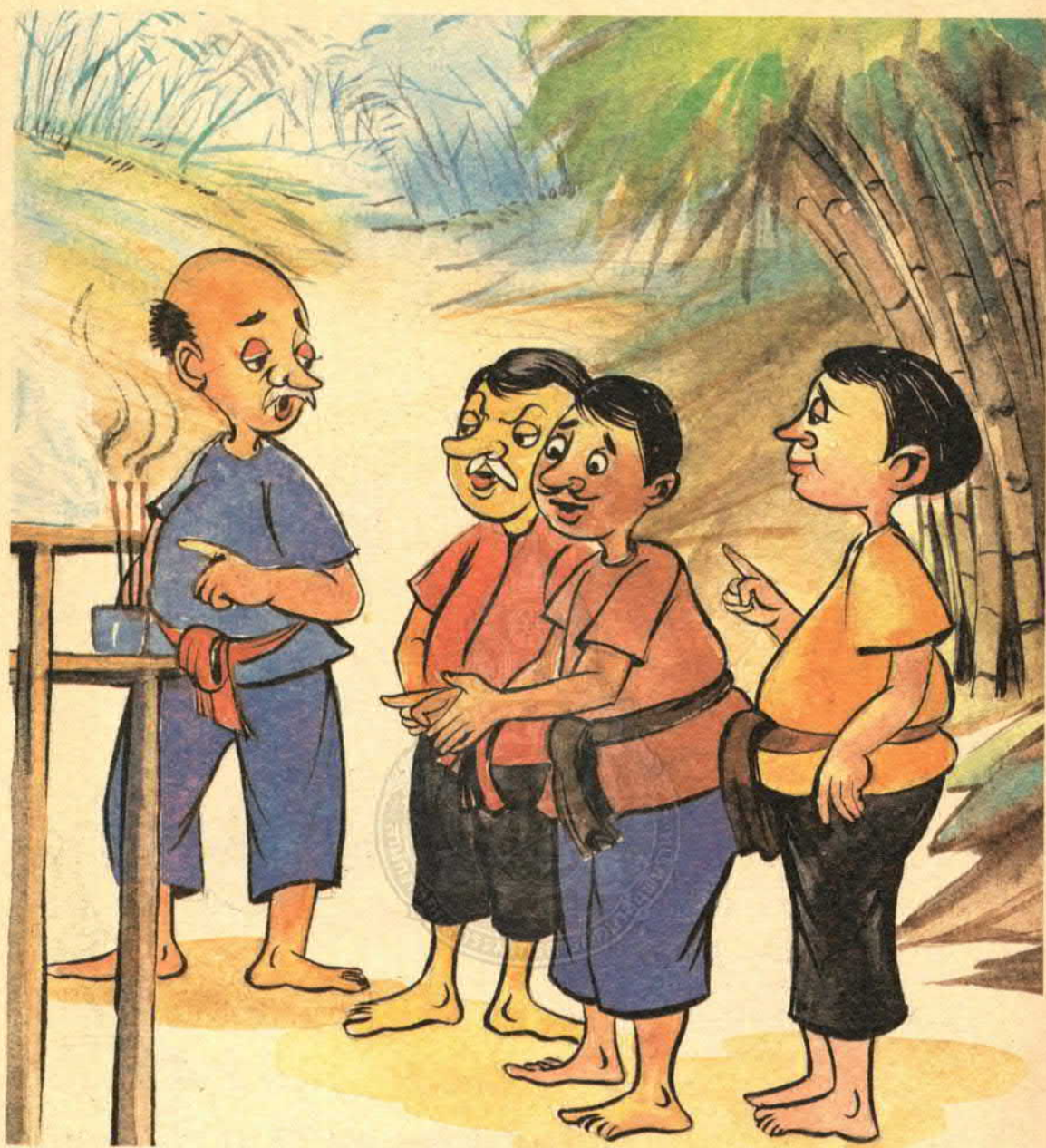
นายพุ่มสบายขึ้นเรื่อย ๆ หิ้งศักดิ์สิทธิ์นำโชคมาให้จริง ๆ
เดี๋ยวนี้แกไม่ต้องเข้าป่าไปหาของป่ามาขายเช่นเคย อยู่เฉย ๆ
ก็มีกินมีใช้

ถึงแม้ว่าชาวบ้านจะมีการศึกษาน้อยก็ตามแต่ก็ไม่ใช่ว่า
จะโง่ไปหมดทุกคนมีชายคนหนึ่งารู้ทันและแอบดูการกระทำ
ของนายพุ่มมาตตลอด คั่นนั้นโอกาสดีจึงมาขโมยหินก้อนนั้นไป

เช้าวันรุ่งขึ้น นายพุ่มตื่นขึ้นแล้วออกมาไม่เห็นหินศักดิ์สิทธิ์
 ก้อนนั้น นายพุ่มตกใจมากหน้ามึนเกือบเป็นลม แต่ก็รวบรวม
 กำลังใจนั่งวางแผนอยู่เงียบ ๆ คนเดียว

ชาวบ้านผ่านมาไม่เห็นก้อนหินศักดิ์สิทธิ์ก็สงสัยจึงถาม
นายพุ่มว่าหินหายไปไหนเสียแล้ว นายพุ่มตอบเสียงละห้อยว่า
“สวรรค์มารับกันไปแล้ว”

ขณะเดียวกันชายคนที่ขโมยหินไปก็ไปเล่าให้ญาติพี่น้อง
ของตนฟังว่านายพุ่มเป็นคนหลอกลวง

นายฟุ่มต้องเข้าป่าหาของป่าตามเดิมเหนื่อยมากจึ้น ร่างกาย
ทรุดโทรมตัวคนเดียวบางครั้งก็นอนป่วยอยู่ในกระท่อมนาน ๆ
ชาวบ้านเกลียดแกล่ไม่มีใครคบอีกเพราะความหลอกลวงของแกล่
ในที่สุด นายฟุ่มก็เข้าป่าหาขายสาบสูญไปไม่กลับมาอีก

ซื่อกินไม่หมด กตกินไม่นาน

เรียนรู้หนังสือกันดีกว่า

เนื้อร้อง ปิยะ รณริน

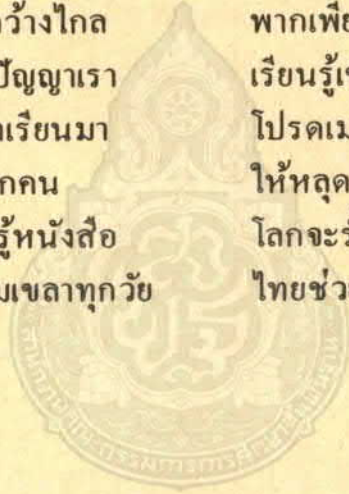
ทำนอง กิตติ ศรีเปารยะ

เรียบเรียงเสียงประสาน พิมพ์ปฏิภาณ พงษ์ธรรมจิตร

ขับร้อง ตาโรจน์ จาระ

อย่าปล่อยชีวิตล่องไป
ฝึกอ่านเขียนหนังสือดีกว่า
การศึกษาช่วยเรารู้กว้างไกล
หมั่นฝึกฝนเพิ่มพูนปัญญาเรา
ผู้ใดเคยได้ร่ำเรียนมา
สอนให้ความรู้ทุกทุกคน
การช่วยคนให้เรียนรู้หนังสือ
ช่วยคนพ้นจากความเขลาทุกวัย

ศึกษาไว้เล่าเรียนเพียรวิชา
เพื่อนนำมาสร้างสรรค์ชีวิตเรา
พากเพียรกันไปพ้นความมัวเมา
เรียนรู้เข้าให้ดีทุกคน
โปรดเมตตาคิดช่วยปวงชน
ให้หลุดพ้นทุกข์ทนกายและใจ
โลกจะรำลือระบือชื่อไกล
ไทยช่วยไทยก้าวไกลยืนนาน

ใบเบิกทาง

เนื้อเรื่อง
ท่านอง สมจิตร กษฤทธิ

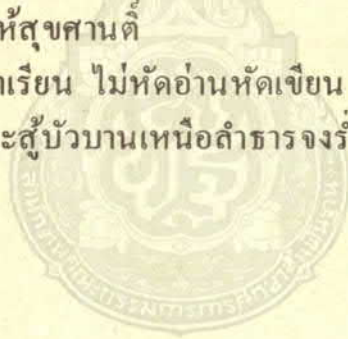
เรียบเรียงเสียงประสาน ประยงค์ ชื่นเย็น
ขับร้อง เสรี รุ่งสว่าง

เกิดมาเป็นคนต้องดิ้นรนจำเรียน ฝีกอ่านฝีกเขียนพากเพียรกันทุกคน ไม่เรียน
ไม่รู้อยู่อย่างมีดมน ชีวิตของวัยเริ่มต้นทุกคนต้องเรียนหนังสือ

อยู่ดีกินดีคนที่มิวิชา เพราะว่าหมั่นศึกษาบាយเมื่อปลายมือ คนที่เกียจคร้านไม่อ่าน
ไม่เขียนนั่นคือ ถูกคนตราหน้าตราชื่อว่าคือคนโง่งม

ความรู้ คือแสงสว่าง ดังใบเบิกทางสร้างชีวิตสุขสม ดกไฟไม่ไหม้ดกน้ำไม่ไหล
ไม่จมน ชีวิตไม่จืดไม่ขมวิชาพาให้สุขสานดี

เกิดมาทำไมหากไม่ได้ร่ำเรียน ไม่หัดอ่านหัดเขียน เส้นทางชีวิตกันดาร บัวตูม
ได้นำแมงกามอยู่กันลำธาร หรือจะสู้บัวบานเหนือลำธารจงร่ำเรียน

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์การศาสนา กรมการศาสนา ๓๑๔-๓๑๖ ปากซอยบ้านบาตร ถนนบำรุงเมือง เขตป้อมปราบ
กรุงเทพ ๑ ๑๐๑๐๐ นายปทุม ศิวนวล ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ศ. ๒๕๒๗

เรื่อง ไผ่ตง ลิ้มปชาติ
ภาพ วิวัฒน์ไชย จันทน์สุคนธ์

